

פרשת בהעלותך

משיחת כ' אייר תש"מ

רשימה פרטית – בלתי מוגה

בפרשת "בהעלותך את הנרות" מסופר ש"בחודש השני בעשרים לחודש", ביום העשרים בחודש אייר, "נעלה הענן". ענני הכבוד של הקב"ה הסתלקו, והראו לבני ישראל שכעת צריכים לקום וללכת מהר סיני, ולנוע לכיוון ארץ ישראל, ארץ הקודש. מהי ההוראה הנלמדת מזה במיוחד לילדי ישראל?

ישנן שעות במשך היום שבהן הילדים נמצאים במצב דומה למצב שבו היו בני ישראל בהר סיני. הם לומדים תורה, מתפללים אל הקב"ה, ו"ידע לפני מי אתה עומד", הם עומדים לפני הקב"ה. וישנן שעות במשך היום שזה אחרת. הקב"ה ברא כך את האדם, כולל את הילד, שהוא צריך מדי פעם לנוח באמצעות שינה די הצורך, והוא צריך מדי פעם להקדיש זמן לאכילה ושתייה, כדי להיות ילד בריא גם בגופו. אף על פי שבזמן שהוא אוכל, שותה וישן, הוא לא יכול ללמוד תורה. ואם כן, עלולים לחשוב, חס ושלום, שאז הוא מנותק, חס ושלום, מהתורה.

ולכן מספרת התורה בפרשת "בהעלותך את הנרות", שכאשר ענני הכבוד של הקב"ה התרוממו מהר סיני ובכך ניתנה ההוראה לכל יהודי ולכל בני ישראל שהגיע הזמן לנסוע ולהתרחק משם, זה לא שחס ושלום, הם התרחקו מהיהדות, מהתורה ומ"תורה ציוה לנו משה" – מהאופן שבו משה מסר להם את התורה. אלא הם התכוונו לנסוע קדימה בדרך שהתורה הורתה ללכת בה - על ידי משה.

וכדי לדעת להיכן ללכת, מספרים לנו באותה פרשה ש"ארון ה'", הארון של הקב"ה שבו מונחות הלוחות הלך לפניו, ובני ישראל – כל אחד מהם וכולם ביחד – הלכו אחרי הארון. ואפילו כשהם הלכו במדבר השומם, לא היה צורך להגיע אפילו למלחמה, בגלל שמשה רבינו הכריז, בפעם הראשונה: "קומה ה' ויפוצו אויביך". הקב"ה מתייצב למען בני ישראל, עוד לפני שהם מגיעים למקום. והוא מתייצב לפניו באופן כזה שבני ישראל אינם זקוקים למלחמה כלל, אלא מתקיים "ויפוצו אויביך" - כל אלה שאינם אוהבי הקב"ה, שזה מתבטא, כדברי חז"ל, בכך שהם אינם אוהבים יהודים.

"וינוסו משנאיך מפניך": כולם בורחים "מפניך" – מפני הארון עם הלוחות והתורה, עוד לפני שבני ישראל מגיעים למקום. וכך בני ישראל יכולים ללכת במנוחה בדרך השם, בדרך שהקב"ה מורה להם ללכת. וכיצד מכירים את הדרך? מכיון ש"ארון ה' הולך לפניו": אנו מציבים את התורה לפנינו ומתנהגים כפי שהתורה מורה לנו.

ואז כל הדברים שמפריעים ליהודי, ושאינם אוהבים אותו, מתמוטטים ובורחים, והיהודי יכול ללכת "לבטח דרכו", בביטחון, במנוחה ובשמחה, כפי שילד יהודי, וכל יהודי בכלל, צריך להתנהג, עד שהוא מגיע לארץ ישראל, בגאולה האמיתית.

"וישבתם לבטח עליה", אנחנו יושבים במרגוע ובביטחון, מכיון שיש לנו ילדים טובים שגורמים תענוג אמיתי לקב"ה. ואנחנו ממשיכים כך, כפי שהפסוק ממשיך, עד ש"בכל ארץ אחוזתכם גאולה

פרשת בהעלותך

תיתנו לארץ". שכל הארץ שהקב"ה נתן בתור אחוזה ונחלה לעם היהודי, היא נגאלת על ידי התנהגות מתאימה של כל יהודי ושל כל בני ישראל, וגם זה יתקיים בקרוב ממש, על ידי "מעשינו ועבודתנו"; על ידי זה שהילדים יתנהגו כראוי, ויעשו את כל התלוי בהם כדי שיתקיים "והשיב לב אבות על בנים" - שההורים שלהם יפעלו יותר בענייני יהדות, בחיים שלהם ובבתים שלהם. וכולם ביחד - "קהל גדול ישובו הנה", יבואו במהרה ל"כל ארץ אחוזתכם" לאחוזה ולנחלה הנצחית שלנו, בארץ הקדושה.